שידור דבר „האיחוד הלאומי" ב„קול ישראל"

עו"ד כהן-צידון מצהיר:

אושרם של הספרדים־מזרחיים: אושר המדינה

כולנו מודים שמשך שתים עשרה שנה לקיום מדינתנו היקרה, נוצרו בארץ שני מחנות מבחינה סוציאלית, מדינית, כל־כלית וכו'. האחד בעל סכויי התקדמות ואושר, והשני, ברובו בגלל מבנן המיו־חד של משפחותיו, משולל בדרך כלל אותם סכויי אושר והתקדמות, וסימן היכרו עדתי הוא: רובו מורכב מיוצאי ארצות האיסלאם, ונקרא „ספרדים ובני עדות המזרח".

הבעיה החשובה ביותר העומדת להכ־רעה בפני הבוחר היום, אינה בעית־חוץ, אינה בעיה כלכלית מסויימת. הבעיה היא זו: מדוע לא שובצו שיבוץ אמת הספר־דים והמזרחיים בכל תאי הכלכלה, החי־נוך, העבודה, המינהל והשלטון? מדוע לאחר קיום משטר זה (הכולל אופוזיצ־יה וקואליציה כאחד) משך תריסר שנים, הרוב הכריע מתלמידי בתי־הספר התי־כוניים, הם מהמחנה המאושר, בעוד ש־הספרדים והמזרחיים מגיעים בקושי ל־5% מצבור הסטודנטים בחינוך האוניבר־סיטאי? מדוע הרוב המכריע של תושבי שכונות העוני והמעברות הם מבני עדות המזרח? מדוע השפעתם בכנסת, במינהל ובממשלה כה אפסית היא? האם אין תמונה עגומה זו תמונת פירוד? האם איננה עלולה להוליד רגשי שנאה?

לאור המצב הזה, קמה תנועת האיחוד הלאומי אשר מחוללה מנסים לכוון דעת הקהל הישראלי לפעולה ממשית לפתרו־נן של הבעיות אשר מקורן בתמונה ה־נ"ל. פתרון זה יביא איזון צודק והר־מוניה מועילה בחברה הישראלית. הפי־רוד אינו בא מהתנועה המצביעה על ה־מחלה והמבקשת לרפותה. לא נשרת את ענייני המדינה באם נתעלם מקיום המחלה החמורה שכעת דברתי עליה. עלינו להיות אמיצים, להכיר בה, לחתור לפתרונה ולא להסתתר מאחורי המציאות המרה. דווקא בגלל כמותיה הטהורות של תנועתנו הפועלת זה 4 שנים, הצ־טרפו אליה אנשים מכל העדות. ילידי הארץ והאשכנזים לא היססו מלהושיט לנו את עזרתם מכיון שראו בדלות בני עדות המזרח את דלות המדינה, ובאושר־רם — אושר המדינה.

לא ארבה בדבריב אודות הפרשה ה־מכאיבה של כשלון אחוד הכוחות. צבור הבוחרים המעונין בקדום עניני הספר־דים ובני עדות המזרח, ידע להבדיל בין תנועה רצינית עצמאית לבין רשימה ש־קמה ערב הבחירות; בין תנועה שרא־שיה עומדים על המשמר למען טובת הכלל והשיגו הישגים (כגון מסע למען משפחות מרובות ילדים, מסע למען הפ־סקת מדיניות הקליטה על בסיס אפליה לפי ארץ המוצא), לבין רשימות שרא־שיהן ומכתיביהן נסעו כבר לחו"ל לתקו־פות פחות או יותר ארוכות, למחרת יום הגשת הרשימות. היעזוב רועה את עד־רו בעת צרה? היש להאמין למפקד ה־נוטש את חייליו ברגע המאבק המכריע? אני משאיר את התשובה לשיקול דעתו של הבוחר, אשר ייוכח שבין הרשימות החדשות אין תנועה רצינית כתנועת האיחוד הלאומי.

נשאלתי, כמו־כן, מדוע להקים תנועה מיוחדת? האם המפלגות הקיימות אינן מספיקות? — המפלגות של המשטר ה־ישן וחרות בתוכן, הנן ירושת המבנה החברתי של קהילות מזרח אירופה ולא הצליחו להתאים את עצמן לתמורה ה־עצומה בהרכב אוכלוסיתה של ישראל. מפלגות אלה התקשו לשלוח למעלה מ־עשרה אחוזים של ספרדים ומזרחיים ל־כנסת, וגם נציגים אלה ברובם משוללי עצמאות וחופש הדבור.

עובדה היא שמשימת מיזוג הגלויות נכשלה; המאורעות המצערים של חיפה הנם עדות לכך. על האחראים לבחיר בין מאורעות מעציבים כאלה לבין מא־מץ מחושב ויעיל כמאמצו של האיחוד הלאומי, כדי לפתור בעית העדות.

ובכן, מה תכניתנו לכנסת? אנו בעד חקיקה אשר תבטיח חנוך על־יסודי חינם לכל דורש. זכרו היטב! סיסמה זו ש־הופצה על־ידי תנועתנו באמצעות „אל המזרח", אומצה על־ידי כל המפלגות. הישג זה עצום וצבור ילדי בני עדות המזרח אשר סובל או עלול לסבול מ־חוסר חינוך על־יסודי בגלל אמצעיו ה־דלים, יזכור את האיחוד הלאומי לטובה. זאת היא דאגתנו הראשונה. אנו נלחם כדי שדאגה זו לא תשאר סיסמת בחירות.

האיחוד הלאומי בעד חיסול המעברות ושכונות העוני בהקדם האפשרי ביותר. אנו נתבע את בטול מדיניות קליטת ה־עליה על בסיס של אפליה לפי ארץ המוצא.

מיותר כאן להזכיר לכם את דאגתנו למען משפחות מרובות הילדים. אין זה סוד שתנועתנו יזמה זה שנים רבות הצ־עת חוק להגנת משפחות מרובות ילדים. עבדכם המדבר אליכם שלח בעצמו את הצעת החוק, פרי ניסוחו הוא, לכל ה־נוגעים בדבר. אך שאיפתנו זו לא הוג־שמה במלואה. נעשה זאת כשנקבל ייציג הולם בכנסת.

האיחוד הלאומי בעד נקיטת אמצעים להבטחת חלוקה צודקת של מקורות ה־פרנסה ללא הפליה אם עדתית או פולי־טית. אנו בעד מדיניות כלכלית ליברא־לית תוך שמירה קפדנית על הזכויות המלאות של הפועל אשר הנו יסוד חי־זוק המדינה, ואושרו — אושר המדינה.

בסכום פונה האיחוד הלאומי למצפון הבוחר! היה אמיץ! עשה חשבון הנפש! הזדקף ותחליט להיות עצמאי במחשבתך. באם זאת תעשה, תבוא למסקנה שיש לתמוך בנו ולהצביע בעד האיחוד ה־לאומי. הצבע

"סר" (ספרדי ראשון)

רשימת האיחוד הלאומי

מיסודם של הספרדים ובני עדות המזרח

גמר חתימה טובה מאחל

א. זוזובסקי

תל־אביב, רחוב הרצל 39

רהיטים חדישים ביותר
מערכות ריהוט מודרניות
חדרי שינה ● חדרי אוכל
פינות הול ● במחיר עממי

לתפוס אותו חי

(המשך מעמוד 7)

„אני מוכן למכור לך מליון יהודים — דם תמורת סחורה, סחורה תמורת דם. אם תביא לי את התשובה שהצעתי נתקבלה, אשלם מיקדמה: אהרוס את משרפות אושויץ ואמסור 100 אלף יהודים בתחנת־גבול של כל ארץ נייטראלית שתקבעו. זאת תהיה המיקדמה. אתם תשלמו את התשלום הראשון של אלף משאיות רק אחרי שאמכור את היהודים שלכם ואפסיק את פעולות־החיסול... פעל במהירות. כי עד שתשוב אלי עם תשובת הסוכנות והג'וינט, אגרש מהונגריה 12 אלף איש ליום..."

מדוע לא נשלחתי מיד בחזרה, לומר את המלה „כן?" לא היינו צריכים להשקיע פרוטה אחת מראש. לא היה לנו מה לסכן: עד אשר אייכמן היה מצליח למסור את מיקדמת 100 אלף היהודים, היו חולפים לפחות ששה חודשים. במשך ששה חודשים אלה — ובכל חודש 30 יום — לא היו נשלחים לתאי הגזים 12 אלף יהודים ביממה. כמה מיהודים אלה היו יכולים להיות כיום בחיים?

אייכמן התכוון בכל הרצינות למה שאמר. הוא נתן לי — היהודי — מטוס גרמני שיובילני לאיסטנבול. הוא גירש למחנות־ההשמדה — כדי לזרז אותי — 12 אלף יהודים ליום. אך משה שרת וחיים וייצמן לא באו לפגוש אותי באיסטנבול. נאלצתי לאבד ימים רבים — 12 אלף יהודי ליום — כדי לנסוע לחלב לפגוש שם את שרת. פגשתיו שם. פגשתי שם גם את האנגלים שהטילו אותי למעצר. ומדי יום, המשיכו 12 אלף יהודים לנוע לעבר המשרפות.

אייכמן גם נתן לי כתב־האמנה כי אכן שלח אותי לשאת את הצעתו: הוא שיחרר מעין מיקדמה על המיקדמה של ה־100 אלף, בצורת 1700 יהודים שהוסעו מברגן־בלזן לשוייץ. אחרי שנעצרתי — שבעה שבועות אחרי שעזבתי את בודפשט במטוסו של אייכמן — שלחה נציגות הסוכנות באיסטנבול „הסכם זמני" לאייכמן, עליו התמתי לפני צאתי לחלב. בקבלו את ההסכם, הפסיק אייכמן מיד את משלוחי המגורשים.

אבל בינתיים חלפו שבעה שבועות. 49 יום. וכל יום 12 אלף יהודים. מדוע, אם כן, עוכב מכתב זה באיסטנבול? מדוע לא הורשיתי לחזור לבודפשט? מדוע היה עלי לנסוע לחלב ולהיעצר בידי הבריטים?

★ ★ ★

אייכמן יודע יותר מדי!

כ ד ארם יכול הטעות. אבל ברגע שהוא מנסה לחפות על טעויותיו ומציגן כמעשי־תבונה — חדלות הן להיות טעויות והופכות להיות פשעים.

כל אחת ממאות הטעויות שנעשו בימי מלחמת העולם עלתה בחיים יהודיים. מיד עם הגיעי לארץ־ישראל, בסתיו 1944, דרשתי שתיערך חקירה ציבורית בפרטי השואה של יהדות אירופה. חזרתי על דרישה זו ב־1945. כתבתי תזכירים ארוכים. לא קרה דבר. תחילה אמרו לי: „עכשיו אנו נתונים במלחמה. יואל, למד עברית. היה אחד מאיתנו. תן לנו לטפל בעניין. נעשה את הטוב ביותר שאפשר לעשות." המלחמה חלפה. אמרו לי: „אינני יכולים לעשות דבר. הבריטים הם האדונים בארץ הזאת."

באה מלחמתנו אנו, מלחמת העצמאות. השנים חלפו. חזרתי שוב ושוב על דרישתי. בפעם האחרונה, לפני כשנה, בשיחה עם אחד מראשי הקונגרס היהודי העולמי. כתבתי מאמרים רבים. כתבתי ספר. מעולם לא קיבלתי מענה. קיימים כיום מאות אלפי מיסמכים, קבורים בתיקיות עבשות, שאיש אינו קורא אותם. קיימים גם אלפי מיסמכים חיים, המהלכים על שתיים, שחור בגיהנום או שהיה להם קשר עם מאורעות אלה. מה שהם יודעים קבור בליבם — ויש להוציאו משם.

מדוע לא נערכה שום חקירה עד היום? מדוע לא נתפס אייכמן או איש מקציני מפקדתו והובאו לדין — וזאת על אף העובדה שחלק ניכר מכתובותיהם ידוע? האם קיים קשר בין שתי שאלות אלה? הייתכן שאלה אשר עשו את הטעויות אינם רוצים שטעויותיהם יתגלו לאור היום? האם פוחדים הם שאייכמן ועושי־דברו יודעים יותר מדי — ויאמרו יותר מדי?

יובן נא היטב: אינני מאשים מנהיגים יהודיים במתן עזרה לנאצים. אני משוכנע לחלוטין שכל אחד ממנהיגים אלה רצה להציל יהודים. אבל אני מאמין כי רבים ממנהיגינו הגדולים־כביכול אינם, לאמיתו של דבר, אלא אנשים קטנים מאד — קטנים מכדי להודות בעובדה שגם הם שגו. היתכן שהם רוצים לחפות על עצמם?

אם כן, הרי שהם מתחייבים בפשע היסטורי גדול.

★ ★ ★

תוקם וועדת חקירה!

א נ, העם היהודי, חייבים לדעת מה שקרה, כי אנו חייבים ללמוד מהשגיאות שנעשו. אשר קרה, יכול לקרות שוב. אני פונה לכל אזרח בישראל שידרוש מן המפלגה שבעדה הוא מצביע — תהיה זו אשר תהיה — כי ביום הראשון בו תתכנס הכנסת הרביעית, יעלו על סדר יומה את ההצעה להקים ועדת חקירה ציבורית שתחקור את כל פרטי השואה. אני פונה אל כל עתון בארץ שיתמוך בהצעה זו, וירים את קולו למענה.

לא הייתי היהודי היחידי עמו דיבר אייכמן. לסטנר המשיך את שיחותי עמו, עד הסוף. לפניו באו איתו במגע מנהיגים יהודים רבים, החל בחיים ארלוזורוב שקבע עימו את הסכם ההעברה — ההסכם שאיפשר לייהודי גרמניה לצאת מבלי לקחת עמם את רכושם. את תמורת הרכוש שילמו הגרמנים בסחורה חסרת־ביקוש. נפגשו עם אייכמן חיים ברלס ויעקב אדלשטיין, מנהיגי החלוץ. על מה דיברו? מה היו הצעות אייכמן? זאת איני יודע. וזאת אין הציבור יודע.

אולם אני יודע על מה דיבר אייכמן איתי. זה היה ב־1944. קיימתי קשרים עם אייכמן משך תקופה קצרה בלבד — מ־25 באפריל עד ה־15 במאי — אך בתקופה זו ראיתיו לעתים קרובות. היא שלח מכונית מיוחדת לקרוא לי למשרדו. מצאתיו לבוש מדים מהודרים, צועד כחיית־טרף במשרדו: רזה, פנים חדות, עיני־נחש מהפנטות. מראהו הכללי היה שונה מאד ממראהו של בן הגזע הארי הטהור. הוא היה ידוע כשיכ־ר כרוני, פחדן שלא הלך לשום מקום ללא שומרים חמושים — אפילו כשביקר אצל אהובותיו הרבות. הוא לא נסע במכונית משוריינת רגילה, אלא במשוריין אמפיבי.

מה שהציע לי אייכמן היה פשוט: למכור יהודים תמורת סחורה. אך מנהיגי היהדות, מנהיגי הישוב, מנהיגי המדינה כיום — לא היו מוכנים אפילו לדון בהצעה ולפי מיטב ידיעותי, לא היתה זו הצעה יחידה מסוגה. אייכמן הציע יותר מפעם אחת לתת ליהודי אירופה להימלט מהכבשן. אילו נתפס היום, היה מספר על כל ההצעות הללו.

★ ★ ★

פרס מיליון דולאר

ה פושעים הנאציים אינם מדינאים, כפי שהאינטרפול מבקש עתה לשכנענו. כל אחד מהם שהועמד לדין, ניסה להעביר את האשמה על אחרים — כמינהגם של פושעים מימים ימימה, ואין כמעט פושע אחד שאינו ניתן לשיחוד. אילו הוצע פרס כספי גדול באמת לכל מי שיגלה היכן נמצא אייכמן — אין לי ספק שמישהו מבין חבריו היה מוסר אותו.

עלינו לעשות זאת עוד היום: ממשלת ישראל והקונגרס היהודי העולמי חייבים לפרסם מודעה בעולם כולו, כי הם מוכנים לשלם מיליון דולאר במזומן לכל מי שיסגיר לידי החוק את אייכמן — ח"! האינפורמציה שהוא יכול לתת לנו, שווה הרבה יותר מזה.

צריכים גם לנקוט בצעדים שיבטיחו את תפיסתם של יתר קציני מפקדתו של אייכמן. כתובותיהם של אחדים מהם ידועות: של הונקשה, למשל, אשר הפך עורך־דין ומטפל עתה בתביעות־הפיצויים של נפגעי־הנאצים.

קיים במדינה החוק לעשיית הדין בנאצים ועוזריהם. אם אין חוק זה מתאים, יתוקן מיד כדי שיאפשר לממשלת ישראל עצמה לדרוש את הסגרתם של פושעים נאצים והעמדתם לדין בבתי־משפט ישראליים. איני אומר זאת מתוך תאוה לדם ולנקמה. אני אומר: לתפוס אותם חיים, למען ההיסטוריה. למען יירשם כל פרט של אותו לילה אפל בתולדות האנושות, אשר ממנו לא הקיצו ששה מיליון יהודים. למען נלמד מן העבר ונדע להבחין בסימני הרעה — אם אי־פעם תאיים מחדש על העולם.